

ken og kan se, at det er svært for de pårørende, specielt er det svært for et barn at vokse op med en forælder, der drikker. Sundhedsstyrelsen vurderer, at der er over 100.000 børn, der vokser op i et hjem, hvor en af forældrene har et alkoholproblem. Det betyder, at sådan et barn hele tiden må omstille sig og finde ud af, hvordan det skal opføre sig, i forhold til om forælderen er påvirket eller ej.

På hjemmesider på nettet kan man se, hvor mange unge der råber om hjælp. En ny hjemmeside hope.dk/ung, som blev oprettet for et halvt år siden, har modtaget 1.700 henvendelser på det halve år – det er fra børn helt ned i 7-årsalderen og op. Man kan læse deres livshistorier, og man kan se overskrifter som f.eks. »Jeg hader min far«, »Jeg dækker over hende« og »Min far ødelægger mig«. Det er rystende at læse alle deres beretninger.

De børn mister forældrenes omsorg og kærlighed, og det giver utryghed. Barnet har svært ved at stole på andre mennesker, fordi det mange gange er blevet svigtet. Barnet har også en større tendens til selv at blive misbruger ved at vokse op i et misbrugshjem, og det er denne sociale arv, som kommunerne skal bryde ned. For efter kommunalreformen blev det kommunens opgave at stå for rusmiddelindsatsen, netop fordi man her er tættere på borgeren og kan arbejde på tværs af skole, sociale myndigheder, boformer, familieafdeling samt behandlingstilbud.

Jeg var med, da Danmarks Radio afholdt camp i forbindelse med kampagnen »Når mor og far drikker«. Det var en hel dag, hvor vi på tværs af kommuner og arbejdsfelt arbejdede med de problemstillinger, der var ude i kommunen. Her fik jeg talt meget med netop de mennesker, som beskæftiger sig med problemet ude i kommunen, og jeg hørte mange af de kommuner, der arbejder på at få et bedre beredskab. Vi fandt også ud af, at der er mange måder at behandle på, og at det netop er det individuelle, der styrker, og som kan være meget forskelligt fra kommune til kommune, og derfor er det vigtigt, at de lytter og lærer af hinanden.

Men problemet, som vi står over for, er nok ikke så meget, hvad kommunerne gør, for jeg fik på campen indtryk af, at der bliver iværksat meget, og vi kunne høre, at der er mange kommuner, der er med i projektet, men problemet er at få fat i de her børn. Som vi kan læse os til i børnenes fortællinger, holder de det skjult. De har ikke nogen venner med hjem, og de lader, som om alt er o.k., fordi de skammer sig. Og derfor

bør der gøres en ekstra indsats for at finde frem til dem, der har brug for hjælp. Jeg tror ikke, at en kommune med respekt for sig selv nægter at hjælpe et barn med disse problemer, da alle ved, at det koster mere i den anden ende, hvis man ikke iværksætter noget.

Jeg har fulgt en familie, hvor begge forældre i starten var misbrugere. De havde to børn, hvoraf den ene fik en psykiatrisk diagnose, og ingen af børnene kunne gå på en normal folkeskole. Men den ene af forældrene inddrøede sit problem ved hjælp af kommunens medarbejdere og så, at der skulle sættes ind. Forældrene blev afruset, de kom i familiebehandling, hvor de boede på et familiebosted, hvor de kunne følges tæt. Forældrene blev hjulpet til at håndtere børnene, fik fleksjob i kommunen, og lidt efter lidt ved et godt samarbejde på tværs i kommunen endte det med, at begge forældre havde fast arbejde, og at børnene kom i en normal folkeskole. Det er en historie, der fortæller, at vi fik brudt en dårlig social arv og fik givet fire mennesker livskvaliteten tilbage, og kommunen sparer samtidig penge i det lange løb. Men jeg vil gerne spørge ministeren, om han kunne undersøge, hvor mange kommuner der har en behandlingspolitik for børn og unge med misbrugerforældre.

Dansk Folkeparti finder problematikken alvorlig, men kan ikke støtte forslaget, da vi mener, at der skal være større fleksibilitet samt individuelle tiltag i den enkelte kommune.

Kl. 17:48

Ejerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken med den konservative ordfører, fru Vivi Kier.

Kl. 17:48

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Desværre ved vi, at alt, alt for mange mennesker har et alkoholmisbrug. Mange mennesker med et overordentlig stort alkoholforbrug vil så faktisk ikke erkende, at de har et misbrug. Så den allerstørste og den første udfordring, vi står over for, er at få den enkelte til at erkende sit misbrug og dernæst til at have et ønske om at få hjælp til at komme ud af det misbrug.

Jeg er enig med forslagsstillerne af det her forslag i, at det præger familien og især børnene rigtig, rigtig meget, at enten den ene eller i værste fald begge forældre har et alkoholmisbrug. Men for mig er det den tidlige indsats, der er utrolig vigtig. Det er de voksne, der er omkring barnet, der skal se, at et barn mistrives, at et